

zwerfen moe, wat kon hij haar aanbieden als vluchteling? Ze had geen doorzettingsvermogen, en misschien. . . . Waarom was ze niet bij hem gebleven. Goddank dat men hem de kinderen niet ontfutseld had. En toch hield hij nog van haar, zou ze nog alles voor hem kunnen zijn, zou hij zoo graag vergiffenis schenken. Maar dat, daarin toestemmen, nooit, nooit! . . .

Omdat ik niets wist te zeggen, barstte hij uit:

— Mensch, begrijp dan toch, ze is momenteel in de hoofdstad, bij die kerel thuis!

Ik vroeg hem of hij al bericht had van zijn politieke vrienden. Hij had telegrammen gestuurd en zeven keer getelefoneerd, ook met den bewusten secretaris. Van dien kerel hing het meest af. Hij had al geëischt, gedreigd. En wat moest hij eischen of dreigen!

Door de open vensters zag ik geuniformde havensoldaten heen en weer loopen, een geladen karabijn op de schouder. Een paar witte schoeners langs de kade, hobbelden langzaam op de deining. Daarachter, op een landtong, hielden palmen hun vingerig gespreide kronen bewegingloos tegen het hemelblauw, en daarnaast was een stukje hard-diepblauw van de zee.

Hij praatte maar door, als om lucht te geven.

— Gisteravond kwamen ze bij mij, halfzachte autoriteiten van de haven. Die staan onder strenge instructie, begrijpt u. Ze zouden me alvast laten binnenvluchten. Dat gaf niets, ze zouden doen of ze het niet zagen. Er was zelfs een briefje bij, handteekening onleesbaar. Of ik dat niet ken, verdoemd. Daarvoor heb ik te lang in deze landen gezeten. U vlucht zoogenaamd, en u wordt meteen neergeschoten volgens de „ley de fuga”, de vluchtwet. Dat is een smerige oud-Spaansche jurisprudentie, om tegenstanders vooral niet te laat uit de weg te ruimen. Zoiets wilden ze met mij probeeren, haha. Ik heb dat kunstje zelf meermalen helpen toepassen!

Mijn opmerking of het niet beter zou zijn om met ons door te reizen, of morgen met de Amerikaansche kustboot die hier verwacht werd, vond geen bijval.

— Neen, ik blijf. De amnestie heeft kracht van wet. Op den duur kunnen ze mij niet weigeren. Alleen moet ik geduld hebben. Geduld! Verdoemd!

In het kantoorlokaal naast de wachtkamer rinkelde de telefoonbel. Het was uit de hoofdstad, voor de „coronel”. Hij vloog de deur door, er opaf. Het loketraam stond open. Ik was getuige van het gesprek. Iedereen was er getuige van. In het Spaansch:

— . . . .Nee. . . . Nee. . . . Wat! . . . . Nee, zeg ik. Ze zijn hier, en ze blijven hier, bij mij. . . . Nee! . . . . Nee!! . . . . Nee!!! . . . . Wacht, wacht, ja, zoodra ik een vrijgeleide in handen heb, zwart op wit, conform en geteekend, je weet wat ik bedoel. . . . zwart op wit. . . . zégt, zégt, interesseert me niets, heelemaal niets. . . . Nee, zeg ik. . . . Nee! . . . . zwart op wit, eerder komen we niet. . . . Wat? . . . . Eh, wat? . . . . Else is hier. . . . eh, haar even hooren. . . . wacht dan een oogenblik. . . .